

nydende Medlemmer i en særlig Afdeling indenfor Sygekassen. Det er vistnok tvivlsomt, om man kan behandle dem ganske paa samme Maade som de ubemidlede Medlemmer. Der er f. Eks. deres Stilling overfor Reservefonden. Paa denne Reservefond, som er bygget op af de ubemidlede Medlemmer og ved Hjælp af Statstilskuddet, kan disse bemidlede nydende Medlemmer dog neppe have Krav paa at tære; de maa vistnok i saa Henseende bære deres Risiko selv. Men dernæst er det givet, at der fra Lægerne Side vil skabes Vanskeligheder med Hensyn til at behandle bemidlede nydende Medlemmer til de samme Takster som de ubemidlede Medlemmer. Jeg antager, det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) vil vide, at Lægerne neppe vil behandle bemidlede nydende Medlemmer til de samme Takster, og de bemidlede Medlemmer vil jo heller ikke kunne faa Andel i de andre Fordele, som de ubemidlede Medlemmer har. Men i saa Fald vil jo disse bemidlede Medlemmer, som bliver tilbage, være at behandle som en selvstændig Afdeling indenfor Kassen. Mange af de smaa Kasser — man maa erindre, at der her er Tale om en Organisation, hvor der findes baade store og smaa Kasser, og paa Landet er der mangfoldige smaa Kasser — vil neppe kunne indrette en saadan selvstændig Afdeling, hvis man paalægger dem, at de skal beholde de bemidlede nydende Medlemmer; der er maaske kun nogle ganske faa af denne Kategori, og disse vil da vanskeligt kunne bære deres egen Forsikring. For at en Forsikring skal kunne bære sig uden urimelige og vekslende Bidrag, maa Materialet jo være stort; det er jo al Forsikrings Hovedgrundlag. Derfor er disse Kasser selv kommet paa den Tanke, om det, i Stedet for indenfor hver enkelt Kasse at have nogle faa Medlemmer, som ikke kan bære deres egen Forsikring, og hvis Forsikring man derfor maa klare gennem Genforsikringsprincippet, ikke var rimeligere at samle disse Medlemmer fra de forskellige Kasser i Fortsættelsessygekasser. Fortsættelseskasserne vokser altsaa organisk frem af Sygekassevæsenet, saaledes som det hidtil har været udviklet. Og er det da ikke en naturlig Opgave for Rigsdagen at tage Hensyn til den organiske Vækst af Livet i Sygekasseverdenen og støtte den fremfor at gaa en kunstig Vej, som den Vej, man gik i Fjor, synes at være.

Nogle ærede Medlemmer har sagt: Ja, men det vil jo dog blive meget vanskeligt for de anerkendte Sygekasser, som har afgivet de bemidlede Medlemmer i disses

bedste Aar, efter mange Aars Forløb at tage dem tilbage, naar de er blevet ældre og svageligere og mere tilbøjelige til Sygdom. Jeg tror imidlertid ikke, det er det Forhold, man hyppigst ser indenfor de Kasser, her er Tale om, at Overgangen fra ubemidlet til bemidlet netop sker tidligt i Aarene; der er snarere en langsom Vækst frem. Jeg tror, det vil vise sig, at det for manges Vedkommende først er gennem et langt Livs Sparsommelighed, denne Overgang sker, og derfor vil denne Skildring af den unge bemidlede, som træder ud og vender tilbage som gammel, ikke komme til at svare til Virkeligheden. Det Forhold, som etableres her ved Loven, er ganske gensidigt. Der siges til Fortsættelseskassen, at naar den paatager sig uden Hensyn til Alder og Helbred at modtage Medlemmer fra de anerkendte Sygekasser, naar de bliver bemidlede, skal den samtidig have Ret til at sende dem tilbage uden Hensyn til Alder og Helbred, hvis de atter bliver ubemidlede. Man har anset det for rigtigt paa dette Punkt at stille anerkendte og Fortsættelsessygekasser ganske ens, og naar der siges „uden Hensyn til Alder og Helbred“ i begge Tilfælde, har det været for at stille disse Medlemmer saa gunstigt som muligt. Men har man afgørende Betæneligheder herved, kan man jo, saaledes som det er blevet antydet, stryge Helbredsbestemmelsen, men saa bør det ske i begge Tilfælde. Imidlertid tror jeg rigtignok, at hele Bestemmelsen vinder i Værdi for Sygekassemedlemmerne, hvis det just er uden Hensyn til Alder og Helbred, de kan gaa fra anerkendte Sygekasser til Fortsættelsessygekasser og tilbage igen. Jeg vil tro, at de Betæneligheder, man her nærer, vil vise sig at blive fjernet af det virkelige Liv, fordi det, der her skabes, i Virkeligheden er en naturlig og smuk Fremvækst af Sygekassevæsenet.

Et æret Medlem har omtalt den Lønforhøjelse, som er foreslaet for Sygekasseinspektøren sammenlignet med Lovforslaget i Fjor, og som hænger sammen med det forøgede Arbejde, som Sygekasseinspektøren vil faa, hvis han skal øve Kontrol med de Fortsættelsessygekasser og andre Sygeforeninger med gensidigt Ansvar, som melder sig, hvis dette Forslag bliver til Lov. Jeg ved det ikke rigtigt, men jeg tror, at Lønningsudvalget i Fjor maaske ikke helt havde Lønningerne i andre tilsvarende Stillinger for Øje og ikke havde den fulde Opfattelse af, at Sygekasseinspektørens Gerning er saa betydningsfuld og omfattende, at den vel havde fortjent at